

VERONICA D.
NICULESCU

Toți copiii
librăresei

roman

POLIROM
2024

Cuprins

<i>Prolog. În ramă</i>	7
1. Astăzi la librărie	25
2. Carnea	36
3. La reparat	46
4. Buruieni	59
5. Dragostea, deci moartea	70
6. Norocul	104
7. Greața	116
8. La culcare	118
9. Mușetel	128
10. Lampioane, veselie	142
11. Zarzărele, murdăria	161
12. Cioburi de zahăr	175
13. Copiii noștri	189
14. Telefonul, pata și drumurile	198
15. „Lebădă!”	206
16. Piramide și bombe	214
17. Povești pentru trezit copiii	225
18. Două vizite	233
19. Fără atingeri	250
20. Repetiții de foc	257
21. Râsul librăresei	275

22. <i>Ne me quitte pas</i>	282
23. 23 August.....	290
24. Căderea	304
25. Calcule și bătălii	316
26. La castane.....	325
27. Ceasul florilor.....	339
28. Cum se face	354
<i>Nota autoarei. Crunte vremuri minunate</i>	367

Și imediat, tot el:

— Și un opt, cartof copt!

Doinița ezită o vreme, tot căutând după trefle, nu găsește nici una, apoi trage o carte de jos. Mădălin vede că fetița avea în mână de fapt un opt de inimă roșie, dar nu îi spune. Altă dată i-ar fi atras atenția. Acum însă, când în farfurioară stă lângă lei și amorul lui propriu, tace chitic.

— Cinci! strigă Mădălin. Și-un patru, hai nene la teatru!

— Uite-o goangă, uite-o goangă! strigă Doinița, arătând un gândac care gonește pe la marginea ușii. Vai!

— N-o omorî, zice Getuța, cu o voce groasă. Poate că are copii.

Doinița urmărește cu privirea gândacul și se gândește la copiii lui: ce mititei trebuie să fie! Mama ei le zice „șvabogari“, dar aici la Pitești nimeni nu știe cuvintele astea pe care mama le-a adus cu ea din altă parte, de departe, unde merge și fetița foarte rar, în vacanțe, cu trenul.

— Patru de caro, zice Laurențiu când îi vine rândul Getuței, iar culoarea se schimbă; frațele cel mare e cu ochii pe Mădălin, suferă groaznic fiindcă amicul mai are doar două cărți în mână.

— Scheletovici. Și Macao! Am zis! Și iară Scheletovici, și gata! Am câștigat! turuie Diana și, alintându-se, sare în picioare și face o piruetă care se termină cu un bufnet în spătarul scaunului.

Fetele celorlalți se lungesc.

— Să verificăm! zice Laurențiu, uitându-se aspru la Diana.

Fiind cel mai mare din gașca blocului, Laurențiu are cuvântul decisiv. Ce vrea el, aia se face. Jucătorii se apleacă înainte, ridică ultimele două cărți din teanc și le cercetează: da, fata a pus un nouă de caro, apoi un nouă de inimă neagră, și mai și strigase „Macao!“ între ele așa cum se cuvine. Spre adâncă lor părere de rău, se dovedește că Diana n-a făcut nici o șmecherie. Începe partida următoare.

— Mamă, ce-am văzut ieri! zice Mădălin deodată. Romeo din blocul șapțișpe și-a întors nu știu cum pleoapele pe dos, de i s-au făcut roșii-roșii... Ziceai că-i strigoi!

— L-am văzut și eu, întărește Laurențiu. Cinci! Oalele le lingi! Dar la noi la școală e unul care poate să dea din urechi...

Diana înalță privirea spre el, se gândește un pic și zice:

— Și eu pot să dau din urechi...

— Unde, băi?

Diana se uită drept înainte, încrețește fruntea, strâmbă din gură și strânge din degete și e sigură că dă din urechi. Dar nu dă. Toți copiii râd de se prăpădesc.

— Mie mi-e frică de Romeo ăsta, oftează Diana. A intrat o dată peste mine în vestiarul de la școală, când mă schimbam pentru serbare și eram doar în maiou... Vai, ce rușine mi-a fost!

— Gata! strigă deodată Laurențiu înșfăcând banii din farfurioară. Am câștigat! Controlați dacă trebe!

A strigat „Macao!“? Nu a strigat? Ce să mai controleze ceilalți, pe Laurențiu oricum nu-l poate contrazice nimeni...

Doinița ridică ochii din masă, palidă:

— Atunci, eu nu mai pot juca... zice în șoaptă.

— Păi de ce?

— Fiindcă... fiindcă nu mai am bani.

— Fără bani nu se poate! stabilește Laurențiu.

Ca să fie sigură, Doinița se mai scotocește o dată prin buzunare. Dar nu găsește decât o gumă galbenă tocită la colțuri, o bucațică uscată de coajă de portocală și un capăt de sfoară albă. Gura i se strâmbă și începe să clipească des. E gata să înceapă să plângă...

— Hai, că pun eu pentru tine! zice Diana, care nu poate suporta privirea chinuită a fetei. Da' să mi-i dai înapoi la sfârșit!

Se adună iarăși monedele de un leu în farfurie, jocul pornește din nou.

— Parcă se-aude un televizor de undeva, zice Mădălin, făcând ochii mari.

Toți lasă jocul și se uită cu gurile căscate spre pereți. Dincolo de zidurile apartamentului pare să fie liniște.

— Ți s-a părut.

— Nu-i nimic la televizor la ora asta... zice Doinița. Numai la sârbi este.

— Cum să fie?

— Este! Și seara, așa ca acum, adică mai încolo puțin, sunt filme cu draci.

— Dar de unde știi tu ce-i la sârbi? Ce sârbi? întrebă Getuța.

— Ce draci? întrebă Laurențiu.

— Știu, că mi-au povestit mie niște copii la Timișoara. Și uneori când mă duc la Timișoara cu trenul chiar se vede acolo, la sârbi, e colea-șa peste Dunăre: e o apă mare, cu multe luminițe, și-apoi vine Sârbia! Acolo stau sârbii seara la televizor și se uită la filme cu draci!...

Un minut de tăcere. Copiii se uită unul la altul, tresar, apoi își reiau jocul cu poftă. De data asta câștigă Doinița.

— Ai trișat! zice Getuța din senin, cu glasul ei gros.

— N-am trișat!

Doinița se îngălbenește, buzele îi tremură și o trage pe Getuța de o codiță. Getuța holbează ochii cu ură, sare în picioare și o trage și ea pe Doinița de o codiță. Apoi își trag câte o palmă și încep să urle amândouă. Diana, care nu poate suporta așa ceva, începe să plângă. Sufrageria răsună acum pe toate tonurile. Dar jocul nu se încheie din pricina asta. Nu trec nici cinci minute, și iată-i din nou râzând și vorbind liniștit. Obrajii li-s plânși, dar asta nu-i împiedică să zâmbească. Getuța e chiar fericită: a provocat chiar ea un conflict!

În sufragerie intră Adina, elevă în clasa a cincea. E somnoroasă și are aerul unui adult dezamăgit.

„E revoltător!“, se gândește uitându-se la Laurențiu, care-și pipăie buzunarele și-și zângăne leușorii. „Cum de tot el a câștigat atâția bănuți? Și cum să joace pe bani în casa noastră? E revoltător!“

Copiii însă joacă cu atâta plăcere, încât îi vine și ei poftă să se așeze cu ei și să-și încerce norocul.

— Stați, că vin și eu să joc, zice ea.

— Pune repede un leu!

— Imediat, zice Adina, scotocindu-se prin buzunare. Leu n-am, dar am o hârtie de zece. Uite, pun o hârtie.

— Nu, nu, nu... legea-i lege, pune o monedă.

— Proști mai sunteți! Dar hârtia face mult mai mult decât moneda, le explică eleva de-a cincea. Ăla care câștigă îmi dă mie restul.

— Nu, nu, du-te!...

Fata ridică din umeri și se duce la bucătărie, să ceară mărunt de la tanti Ida. Dar femeia n-are la ea nici un ban.

— Schimbă-mi tu, îl roagă pe Laurențiu. Îți dau ceva în plus. Nu vrei? Dă-mi opt lei de-un leu și ține hârtia.

Laurențiu se uită la Adina bănuitor: oare nu-i vreo păcăleală la mijloc? Și-apoi, să piardă dulcea greutate a buzunarului, zângănitul consistent, semnul celor care câștigă?

— Nu vreau, răspunde el, cu mâna apăsată pe buzunar.

Adina își pierde răbdarea. Ar vrea să-i batjocorească pe jucători, dar îndrăznește numai în gând, făcându-i prostănaci și grădinițoi.

— Adina, pun eu miza pentru tine! zice Diana. Hai, așază-te!

Sora cea mare se așază și primește cărțile. Mădălin începe jocul.

— Stați, că mi-a căzut un leu! țipă deodată Laurențiu. Stați așa!

Copiii lasă cărțile așezate în evantai pe masă și se vără dedesubt, înarmați cu o lanternă, să caute leul. Dau cu mâna prin hârtiuțele lipicioase de la caramelle, se ciocnesc cap în cap, râd și icnesc, dar leul nicăieri. Bâjbâie pe jos, și tot caută moneda așa până când Adina smucește lanterna din mâna lui Laurențiu și o așază la locul ei, în bibliotecă. Laurențiu rămâne ultimul care mai caută, pe întuneric.

În cele din urmă, și-a găsit leul. Copiii se așază din nou la masă și vor să reia jocul.

— Diana a adormit! îi anunță Getuța.

Cu capul cărlionțat așezat pe brațele subțirele, Diana doarme dusă, de parcă s-ar fi culcat de cel puțin un ceas. A ațipit fără să vrea, în timp ce ceilalți căutau leul.

— Du-te și te culcă în patul mamei! o îndeamnă Adina, ajutând-o să plece din sufragerie. Hai, du-te!

O însoțesc cu toții, buluc, și peste cinci minute patul mamei devine un tablou foarte interesant: Diana doarme. Lângă ea, sforăie Getuța. Culcați cu capul pe picioarele lor, au adormit și Laurențiu, și Mădălin. Tot acolo, ca să le țină tovărășie, s-a cuibărit și Doinița, fetița roșcovană din blocul vecin.

În jurul lor stau risipite monedele de-un leu care nu mai au nici un preț până la partida următoare. Și nici nu adorm ei bine așa, că în întregul cartier se stinge lumina. Tanti Ida oftează, cu un pește rece în mână. Adina stă lângă ușă, ezitând înainte să meargă să caute lanterna. Noapte bună!